

Presidència de les Illes Balears

Objectius dèficit 2015

Compareixença parlamentària de la presidenta de les Illes Balears

Presidenta del Parlament, diputades i diputats,

Aquesta compareixença és una gran oportunitat...

Oportunitat que ens ha de permetre tenir un debat seriós i assenyat sobre el que simbolitza i suposa el compliment del dèficit públic per a la nostra comunitat autònoma.

Parlam d'un objectiu intermedi, d'una xifra macroeconòmica al cap i a la fi, però que reflecteix molt bé el que ha suposat per a la gent del carrer en aquests darrers anys el seu compliment obsessiu i, sobretot, el repartiment que s'ha imposat des de Brussel·les a l'Estat i de l'Estat a les comunitats autònomes.

Jo el primer que vull dir és que estic orgullosa de venir aquí a donar explicacions. Aquest és un més del canvis del nou Govern. Estar a disposició dels ciutadans, en permanent actitud de rendició de comptes i, evidentement, al servei d'aquest Parlament.

A diferència del que passava a la passada legislatura, comparec tal com ha demanat el PP per explicar el dèficit públic de l'any 2015. Explicaré, per tant, la gestió que hem fet des que governam, una gestió que qualificaria de rigorosa i eficient d'un pressupost que va elaborar el Govern Bauzá.

Un Govern que el mes de maig ja havia superat en una dècima l'objectiu de dèficit per al 2015, que era del 0,7%.

Aquest Govern ha corregit el rumb i ha tancat amb la previsió que va donar la consellera Catalina Cladera el mes de juliol de l'any passat, la d'un 1,51%.

Rigor, control, pragmatisme i equilibri. No en tenguin cap dubte. Aquests són els principis de la nostra gestió i els mantindrem al llarg de la legislatura.

Això sí, amb dos grans pilars que els acompanyen. Combatre el dèficit social i reduir el dèficit democràtic que ens ha deixat en aquest parlament el senyor Bauzá, i que estam corregint al més ràpidament possible.

Precisament perquè som rigorosos, perquè volem combatre el dèficit social i donar totes les explicacions que calguin de la nostra acció de govern, som aquí davant tots vostès.

I la primera reflexió que vull fer és estructural. Una comunitat mal finançada com la nostra, que necessita un tractament diferenciat, que té handicaps com la connectivitat i la insularitat, no pot acabar sent tractada, amb les grans xifres macroeconòmiques, com qualsevol altra comunitat.

L'anterior Govern va acceptar sense protestar un percentatge de dèficit per a la nostra comunitat absolutament injust i inassumible, va acceptar sense protestar que el compliment del dèficit afectàs molt més les comunitats autònomes que el Govern de l'Estat.

I tampoc no va fer res per corregir-ho mitjançant una negociació posterior, ni amb el president Rajoy, ni amb Montoro.

Bauzá va venir aquí un any a defensar els seus èxits en matèria de dèficit. Però les coses com són: només el va complir un any de la seva legislatura, l'any en què l'Estat el va flexibilitzar. I mentre retallava i retallava, perquè només el tractava de complir retallant, mai va aconseguir cap compensació per la nostra manca de finançament ni per ajudar al compliment del dèficit amb més inversió estatutària o bilateral.

Per tant, hem començat la legislatura amb una doble pena: un mal finançament i un dèficit estricte sobre les comunitats, per una banda, i cap mesura per compensar la ciutadania per l'especificitat de les Illes, per l'altra.

I d'això n'han pagat les conseqüències, encara les paguen, moltíssimes famílies de les Illes.

Aquest és l'escenari de partida. I el Govern actual ni ha plorat, ni ha acusat, ni ha decidit anar de víctima.

Hem actuat. Hem anat per feina.

Primer, amb decisions. Amb una actitud clara al CNPFF, votant que no al repartiment del dèficit entre Estat i comunitats autònomes. Negociant amb Rajoy i Montoro més ingressos per a les Illes Balears i amb una actitud valenta en defensa dels interessos dels nostres ciutadans.

Però no només hem fet sentir la nostra veu a Madrid, sinó que hem pres decisions en l'àmbit de les nostres competències. Amb més ingressos amb una política fiscal més progressiva, més justa, on ara paga més qui més té.

Més lluita contra el frau fiscal.

I un impost turístic sostenible per obtenir més ingressos que serveixin per fer possible el canvi de model que necessiten aquestes illes.

Aconsegüim més ingressos per oferir millors serveis a la ciutadania.

I amb eficiència en la gestió, hem adoptat mesures d'eficiència per racionalitzar millor la despesa en el servei de salut i en educació.

També hem refinançat crèdits amb les entitats financeres privades i hem introduït noves mesures de control de gestió en el sector públic instrumental.

Això amb un objectiu: poder prioritzar recursos en el rescat de la ciutadania. I ho hem fet amb ajuts per a menjadors escolars, amb la renda social, amb el programa Visibles per a persones sense feina, recuperant fons europeus que s'havien perdut durant la legislatura passada. Un esforç, sobretot, per recuperar drets i serveis de la gent. I creguin-me que l'esforç és gran perquè venim de molt enrere...

He començat amb una pinzellada, amb una mostra de com han canviat les coses en aquesta comunitat en aquests gairebé nou mesos.

De com, davant el compliment d'una xifra macroeconòmica, pot respondre un govern.

I el meu Govern ha respost amb una voluntat: complir amb l'equilibri pressupostari, sí, però sobretot, complir amb la gent. No hem hagut de triar, sinó que hem decidit prioritzar.

Rigor i equilibri, estabilitat pressupostària, per descomptat, però també suport a les famílies, a la classe mitjana i a la gent treballadora.

I això és fa prioritzant, senyores i senyors diputats.

I per això, aquest debat és fonamental, perquè ens ha de permetre, a partir del dèficit, debatre sobre els problemes reals de la ciutadania d'aquesta terra, que són els que realment importen. I de com hi donam resposta mentre complim amb el que ens marca la Unió Europea.

Perquè aquest Govern té la convicció que cal complir amb l'estabilitat, però pensam que la podem complir amb un període de temps més llarg en el temps. Complir sí, només faltaria, asfíxia no...

Aquest compliment estricte, ho hem vist tots aquests anys, ha tengut un cost. Jo l'he vist amb els meus propis ulls, aquest cost. L'he vist amb les persones que van venir al Parlament per manca de suport al tercer sector, l'he vist amb les persones que han deixat de rebre una prestació per dependència. L'he vist amb els infants que es van quedar sense suport escolar, sense beques menjador. L'he vist amb pares que no han pogut pagar les matrícules universitàries als seus fills. Jo he vist el dolor que ha suposat aquesta política de retallades estèril amb l'augment de les llistes d'espera, el tancament dels centres de salut els horabaixes...

Amb l'acomiadament de milers de treballadors públics, amb l'eliminació del suport a les polítiques actives d'ocupació, he vist el dolor que suposà el dogma de la consolidació fiscal.

Jo he vist el dolor que va infligir el Partit Popular en nom del dèficit públic, senyores i senyors diputats.

Un cost per a les persones, per a les empreses, però també un impacte sobre l'estabilitat financera de la nostra comunitat, sobre el finançament, i també sobre com ha condicionat el futur de les generacions presents, però també de les futures.

Perquè, com vostès saben, aquesta austeritat, aquestes retallades, han suposat la pèrdua d'oportunitats per a una generació sencera de joves, molts dels quals han hagut de sortir a l'estranger i ara és molt complicat fer tornar.

Ens toca parlar de la nostra realitat avui. I és per això un dels debats més importants que podem tenir, no el de la xifra *per se*, sinó per entendre com hem arribat fins aquí. Debatre aquí, en aquest hemicicle, ens ajudarà a trobar respostes al que ha passat aquests darrers anys a les nostres illes, però també a Espanya i al nostre continent.

Un continent, i no ho vull obviar, que aquests darrers dies ha viscut de nou el terror; un terror ple d'ira que no acabarà mai amb els principis de la llibertat i la justícia i la democràcia i els drets humans que ens inspiren, i dels que som hereus com a ciutadanes i ciutadans europeus.

Un terror ignominiós que provoca incertesa; incertesa econòmica, geopolítica, incertesa global, en definitiva, i això afecta la nostra economia, la nostra vida quotidiana, les nostres decisions.

Per això no és fàcil en aquest món canviant fer pronòstics ni previsions econòmiques i, per tant, crec que el debat que tenim avui ha de ser un debat que estigui contextualitzat en un moment de gran complexitat, geopolíticament parlant.

De complexitat, difícil, canviant, però també de millora de la reactivació econòmica a les Illes que va consolidant el creixement. L'ocupació té un molt bon comportament i els indicadors globals que té el Govern són bons.

Jo els vull anunciar que tenim estadístiques recents que ens fan corregir a l'alça les previsions de creixement del 2016. I les fem a l'alça en un moment incert, i això ens ha de fer ser prudents. Segons la Direcció General d'Economia del Govern, aquest any tindrem un creixement al voltant del 3,5% del PIB, augmentant en gairebé mig punt la previsió que vam fer fa uns mesos. Un

creixement que va en la línia de la tendència positiva que ja va donar ahir l'Institut Nacional d'Estadística.

Prudència, eficiència i rigor pressupostari precisament en un moment de creixement, ja ho he dit, perquè Europa avui està en un moment que té el repte de sortir de la crisi i també de donar resposta al terror que condiciona la nostra realitat.

També és cert que avui, i no és la primera vegada que ho dic, Europa està de nou en una fase poc engrescadora, obscura, poc valenta.

Europa no sembla Europa...ni en la resposta econòmica que s'esperava front a la crisi, ni tampoc en altres àmbits, com el de la solidaritat i els drets humans.

No ha estat a l'altura en el drama dels refugiats, que no és problema de refugiats, sinó de nul·la voluntat política per a la seva recepció i acollida.

Ja sé que són temàtiques diferents, però convergents, que es toquen, perquè al final el *diktat* que s'aplica és que les persones, en aquesta Europa conservadora, no van primer, no són prioritàries.

Ni amb el dèficit, ni amb els refugiats...

Però tornem als que ens ocupa. I per començar, vull posar damunt la taula una xifra per contextualitzar, per entendre millor de què parlem quan parlem d'un objectiu macroeconòmic com el dèficit.

Dèficit no és sinònim de veritat absoluta, això és obvi, no és un indicador estàtic, ni una religió, ni una secta a la qual s'hagi de seguir... ni un dogma universal.

Mirin, als Estats Units, una economia amb una taxa d'atur d'una sola xifra, amb una economia que sembla recuperada, amb una política monetària a l'altre extrem de la nostra, que crea ocupació neta, va comptabilitzar el 2014 un dèficit públic sobre el PIB del 4,11%. Res a veure amb el nostre escenari....

Aquí, a ca nostra, en el mateix període, el 2014, en aquestes illes, amb xifres d'atur de dos dígit, amb 300.000 persones en risc d'exclusió social el 2014, vam tancar el mateix exercici amb un 1,74% de dèficit sobre el PIB.

No es tracta de comparar, és clar que no, es tracta de ser conscients que no hi ha una veritat absoluta sobre el dèficit, encara que alguns s'hagin encarregat de fer creure aquests anys, i molt especialment des de la Unió Europea, que la reducció del dèficit era la condició sine qua non per a la recuperació econòmica.

El que sí que està demostrat és l'impacte i el dolor que ha generat l'austeritat mal entesa: per complir-hi es va aplicar una camisa de força a les nostres economies amb mesures com la del dèficit, que tenien com a objectiu la consolidació fiscal.

Mirin, a Espanya, és notòria i coneguda la consolidació fiscal que va dur a terme l'actual president en funcions, que va suposar retallar el dèficit estructural sense interessos un 3% del PIB el 2012 i un 2% addicional el 2013.

L'efecte va ser la destrucció d'un milió de llocs de treball.

Crec que això ningú no ho discuteix...

Al final de la legislatura, aquesta austeritat amb retallades estructurals de dèficit ha deixat un país amb un deute del 100%, un dèficit del 5% i un forat a la seguretat social de 15.000 milions.

A més, 7 anys després de la gran recessió, seguim amb més de 4 milions d'aturats. D'això se'n diu hipotecar el futur de la gent.

Si això ha fet sofrir la gent, tampoc no ha ajudat a millorar una situació estructural de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears: el mal finançament, que és la mare de totes les batalles. Perquè, al final, aquesta austeritat expansiva suposa menys recursos: menys despesa pública, menys inversió social, i això vol dir menys qualitat de vida per a la gent.

I, per tant, és urgent també parlar de la necessitat de canvis en el model. Aquest Govern hi fa feina des del primer dia, i així ho vaig fer saber a Rajoy i també ho vam expressar al Consell de Política Fiscal el mes de juliol.

En aquest temps també hem treballat amb altres territoris. Fa uns mesos vam abordar el tema amb la Comunitat Valenciana. Amb ells ens uneix una voluntat inequívoca de canviar el model. I amb ells seguirem treballant.

Com saben, vam suspendre per força major la trobada amb el president Puigdemont. Tenia la intenció de plantejar-li la qüestió del finançament, la condonació del deute, l'autonomia fiscal, el paper de les Illes en el Mediterrani i en el món.

En les properes setmanes fixarem data per treballar en solucions en l'àmbit del finançament, un aspecte que ens uneix conjuntament amb els valencians.

I, per descomptat, seguirem cercant nous aliats per canviar un sistema que s'està aplicant de manera injusta i que genera per damunt de tot un dèficit social en forma d'uns serveis públics i d'una competitivitat més fràgil que en

altres territoris. Basta recordar la publicació de les darreres balances fiscals, 1.333 milions de saldo negatiu per a les Illes, per exemplificar-ho.

I front això, front a una situació clarament injusta, cal batallar a diari en tots els àmbits de l'Administració del Govern central, no com en la passada legislatura, en què optaren per no lluitar per un millor finançament, i en canvi és va fer més deute i es va acotar el cap davant Madrid. Sense batallar les estatutàries, sense batallar el pressupost general de l'Estat, sense batallar ni una nova infraestructura.

Una bandera blanca escandalosa que ara pagam en forma de dèficit en infraestructures, serveis i inversions. Això sí, una jugada mestra per a l'Estat i, en canvi, una pèssima jugada per a la ciutadania de les Illes.

Mirin, sinó, el forat anual que tenim a Educació, a Salut..., en depuració d'aigües, en dependència...

En fi, l'herència de no reclamar res durant quatre anys. Retallar molt, això sí, en drets, en llibertats i en serveis, però poca cosa més es va fer la legislatura passada. I jo crec que això no és el bon camí, és el camí equivocat.

En canvi, vull posar en valor, senyores i senyors, el que ha fet el nou Govern en només vuit mesos. Mesures de rescat de la ciutadania, reivindicació i diàleg amb Madrid, mesures per aprofitar el creixement per donar més benestar als illencs, recuperació de drets i de llibertats, retorn al diàleg social, retorn a una normalitat que no s'hauria d'haver perdut mai.

Aquests enfocaments, el de la passada legislatura i el que tenim ara, resumeixen dues maneres de fer política. Una, des del rigor, que aposta per les polítiques que transformin creixement en benestar, i una altra molt restrictiva, que és la d'aquests darrers anys, i que ha provocat les polítiques que tots coneixem.

Dos models, per tant, QUE es poden defensar tant l'un com l'altre. El que passa, evidentment, és que el cost i el dèficit social que ha creat el segon aquests anys aquí ha tengut un cost molt elevat. Jo vull recordar que una de les darreres EPA subratllava que hi havia més de 150.000 persones sense feina a les nostres illes. I això no era fruit de l'atzar...

Senyores i senyors diputats,

Cal fer memòria. Els mateixos que ens van dir que passaríem del caos al cosmos són els que en aquest continent, des de governs i administracions de diferents nivells, s'han encaparrotat a utilitzar només una fitxa per moure's dins del taulell de la política econòmica.

La política monetària s'ha erigit en la gran protagonista en els darrers anys de crisi econòmica. Els bancs centrals han seguit mantenint els tipus d'interès baixos en la major part dels últims anys, inundant el mercat de diners a preus de saldo.

Com ja saben tots vostès, la motivació no era una altra que fer surar l'economia augmentant la demanda agregada mitjançant la generació de crèdit.

Una resposta ortodoxa, però que no ha pogut equilibrar un element fonamental, que és el de la desigualtat, ni tampoc ha donat solució als problemes estructurals de la nostra economia tot i haver evitat el col·lapse. I així estam de nou amb incerteses en el 2016.

El que és evident és que la gran depressió no ha millorat la transparència financera i la desigualtat ha pujat.

I saben quin ha estat el problema? No hem aconseguit vèncer la trampa de la liquiditat.

El flux de milers i milers d'euros injectats en les economies dels països de l'eurozona no han arribat a les butxaques de les persones i de les empreses per tal que poguessin consumir i invertir.

Com un ésser humà sense corrent sanguini, el teixit econòmic ha caigut en l'anèmia més absoluta. I el que és més greu: les bateries de la política monetària s'estan aproximant al seu esgotament complet.

Alguns de vostès, els de la famosa austeritat expansiva, diran que no hi havia més remei, que no hi havia una altra solució...

La solució estava i està molt a la vora. Es tracta d'esmenar el problema de la manca de demanda no només relaxant les condicions monetàries, sinó potenciant la inversió pública. Els governs han de manllevar per invertir en recerca i investigació, en educació i formació, en infraestructures, en el rescat de la ciutadania.

I és al contrari el camí que hem de fer: s'ha d'aprofitar aquesta era de tipus d'interès baixos o gairebé nuls per dur a terme projectes d'inversió social i econòmica. Això ha de servir per fomentar els rendiments de la inversió privada, animant el teixit empresarial a dur a terme projectes addicionals.

Així ho indica el darrer *Butlletí Econòmic del Banc Central Europeu*, recentment publicat. Deixa ben palès que un nivell baix d'inversió pública mantingut per

un període perllongat pot dur a una disminució del producte interior brut a llarg termini.

Així les coses, l'entorn d'interessos baixos pot afavorir i estimular la despesa pública amb la finalitat d'incrementar la demanda agregada i l'activitat econòmica. Fins i tot, un membre del Consell del banc recomana a tots els països adoptar "estructures fiscals" més favorables al creixement i que redirigeixin la despesa cap a la inversió, l'educació i la investigació.

Tot això, s'ha d'acompanyar d'un control pressupostari que generi una confiança en els mercats sobre la solvència financera de l'Administració.

És clar que s'ha de rebaixar el nivell de deute públic. Però una de les millors formes de reduir-lo és, sense cap dubte, augmentant el creixement econòmic. I per assolir aquest objectiu, ha quedat ben demostrat que ni l'expansió monetària ni la consolidació fiscal serveixen.

D'això últim és un bon exemple la situació de les nostres illes. La reducció del dèficit que va dur a terme l'anterior administració, aplicant retalls com mai s'havien vist al pressupost i a la qualitat de vida dels ciutadans de les Illes, no s'ha reflectit en la ràtio deute/PIB. Ans al contrari, l'estoc de deute no ha deixat d'incrementar-se.

Des del 17% a mitjan de 2011 fins al 30% a finals de l'any passat. Per tant, reduir dèficit a través de retallades no implica necessàriament que la solvència d'un territori augmenti.

La nostra intenció és controlar i reduir aquesta variable. Ho farem estimulant les inversions públiques en el teixit econòmic que facin falta. I els puc assegurar que en manquen moltes...

Aquesta fotografia mostra clarament com han actuat els qui ens han governant aquests anys a les Illes. El Partit Popular ha estat un defensor acèrrim d'aquest model del compliment dels objectius del dèficit marcats per la UE sense mai negociar ni tan sols una petita flexibilització i fent-lo pagar a la ciutadania.

Això el fa plenament responsable de les conseqüències d'unes polítiques d'austeritat expansiva que han deixat molta gent pel camí, i aquí, a les Illes Balears, en som conscients perquè els darrers quatre anys han estat duríssims per a la gent.

Dins aquest marc, per tant, aquest Govern té clares les coordenades: pragmatisme econòmic i radicalisme social per transformar creixement en benestar.

Senyores i senyors,

Vostès saben que jo vaig anunciar en aquest Parlament, a sol·licitud del senyor Jaume Font, que el deute a 30 de setembre del 2015 era de 8.900 milions d'euros. I avui puc dir que el deute ha baixat, l'hem reduït a 8.744 milions d'euros a desembre del 2015.

El 2015 s'ha tancat amb un dèficit de l'1,51%, recordin que va ser de l'1,74% el 2014. Com els he dit, quan nosaltres començarem a governar ja s'havia superat el límit permès per tot l'any i sobrepassàvem ja el 0,8%. Bauzá ja havia sortit del solc de l'ortodòxia fiscal.

Hem tancat amb un 1,51%, tal com vàrem anunciar a l'estiu. Un 1,51% que s'explica també per algun forat del pressupost 2015 i perquè el Govern de l'Estat ha decidit imputar tot el deute de les autopistes d'Eivissa aquest any, i això ha suposat un 0,4% més de dèficit sino haguéssim tancat amb un 1,01%.

De fet, ironies de la vida, hem hagut de corregir el rumb d'un dèficit que el president anterior, com quasi cada any de la seva gestió, no hagués complit.

Seguim, per tant, en una línia d'estabilitat malgrat que no compartim la velocitat ni la manca de flexibilització a l'hora de complir els indicadors, però sense retallar, sense fer pagar el peatge que suposa a la gent.

I aquesta és la gran realitat que ens toca viure, senyores i senyors. Perquè aquests darrers anys, el "mantra" del dèficit ha estat un mantra ideològic que ha sigut com una religió en el marc de la Unió Europea.

Ara sembla que s'hagi oblidat el que va suposar aquest mantra. Però les paraules en aquest hemicicle dels consellers d'Hisenda precedents cada vegada que es parlava de dèficit, d'austeritat, d'ortodòxia, tenien un impacte clar. No es preocupin, que jo els faré un poc de memòria.

Amb l'excusa de complir un dèficit, que a més no complien, amenaçaren amb tancar l'Hospital General i el Joan March. En nom d'una austeritat mal entesa, tancaren els centres de salut els horabaixes. La sanitat va deixar de ser universal. Per no parlar de l'acomiadament de milers de treballadors públics. De l'augment de ràtios a les escoles, i per descomptat, de reducció de professionals docents als centres, de pèrdua de llocs de treball, d'habitatges, de desnonaments, de drames personals i familiars. Això és la vertadera herència del PP, no l'ortodòxia econòmica!

Era un mantra que suposava retallades de les polítiques socials, i, per descomptat, de l'atenció a la dependència. Dèficit era la paraula màgica per justificar les retallades de les beques de menjador, de la manca de suport a la

cultura, a la innovació, a la ciència i a la tecnologia. Retallades en matèria de suport a les persones que cercaven feina, a les persones que volien una segona oportunitat.

Aquesta austeritat durant aquests anys ha provocat la sensació entre la societat que el pacte social que garantia el nostre benestar s'ha romput.

Es percep clarament que l'austeritat ha estat sinònim de pobresa per a la majoria i riquesa per a uns pocs. I aquesta percepció és al carrer, es percep que els mercats són els que realment han marcat les decisions aquests anys.

I si algú ho posa en dubte, basta consultar l'informe d'Oxfam que certifica el creixement "exponencial de la desigualtat i la pobresa", que ha provocat que 62 persones comptin amb la mateixa riquesa que 3.600 milions de pobres en el món. Mentre la crisi afectava la gent del carrer, els mercats han creat persones individuals més riques que mai.

Senyores i senyors,

Darrere de la gestió del dèficit per part del PP s'amaga un mite. El mite dels bons gestors del Partit Popular, que, escudats sempre amb les xifres macroeconòmiques, amb objectius intermedis, s'han penjat una medalla que no és verídica. La gestió popular ni va millorar el deute públic ni va assegurar el compliment del dèficit públic que marca la Unió Europea.

Ni el PP és tan bon gestor, ni sabem tampoc el seu model quan governa. Precisament ara que hi ha una certa reactivació és quan més hem de parlar de model. Aquesta comunitat, ara mateix, i això crec que és el més rellevant, no té un problema de creixement econòmic. Ara hem de pensar el futur, no només els indicadors...

Hi ha previsions optimistes, com he dit abans, marcades per la bona tendència del turisme, que estira a la resta dels nostres sectors productius, com hem pogut veure aquesta Setmana Santa. Hi ha més alegria, més percepció de millora.

Aquestes festes precisament demostren que necessitam turistes, no en sobra ni un, però els hem de repartir al llarg de l'any de la manera més homogènia possible. I al mateix temps, hem de treballar altres sectors productius, diversificar, innovar, ajudar el talent.

Nosaltres hem d'aprofitar ara el creixement per ser més competitius, per fer reformes de fons, per aconseguir, i jo sé que sempre és difícil fer-ho possible, un model més diversificat.

El creixement que tenim ara no es pot limitar a fer el que ja hem fet altres vegades. Necessitam invertir.

Amb la capacitat limitada que tenim, però ho hem de fer. I, sobretot, en qüestions que ens permetin ser més innovadors, tant des d'allò públic com des del sector privat.

Hem d'acompanyar les petites i mitjanes empreses, hem de donar suport als productes locals, hem d'innovar i atraure talent als nostres centres tecnològics, hem de creure en les noves energies i en el medi ambient, hem de diversificar la nostra oferta formativa, i hem de potenciar sectors com l'educació, el tercer sector social, les empreses amb alt valor tecnològic.

I ho hem de fer en un marc local de creixement que va bé en un marc d'incertesa global que fa dubtar tothom.

Hem de ser conscients, en tot cas, que tenim, a causa d'aquests anys de retallades, un teixit fràgil. Venim d'on venim, i això fa que costi poder recuperar el que s'ha perdut. Consolidar una recuperació en benestar, que és el nostre repte principal, no és una qüestió de dos dies.

El major repte que tenim és que l'escenari d'aquesta comunitat, després d'exercicis de retallades, canviï al més ràpidament possible.

El dèficit, el vertader dèficit que tenim, és el dèficit social. La desigualtat, la precarietat, els contractes de curta durada, la manca de treball per als joves, la manca d'oportunitats per a la gent que ha perdut la seva feina.

La desigualtat no ha desaparegut en sis mesos, però és cert que les condicions per canviar el rumb de les coses són millors que fa un any. La contractació és millor, però els salaris són baixos, i la durada dels contractes també.

Per això és important recordar un fet: aquest dèficit social l'ha provocat la ideologia, no ens ha caigut del cel per obra d'un desconegut.

Una ideologia de la mà del senyor Bauzá i del PP, que ha provocat un model de societat amb més desigualtat. I la coartada perfecta per fer-ho ha estat l'excusa de complir uns objectius de dèficit que marca la Unió Europea i dels quals no compartim la velocitat de compliment.

Jo hi ha una cosa que no discuteixo: és evident que els comptes públics han de mantenir un equilibri. Ara bé, no estic d'acord amb el percentatge de compliment ni amb el tempo que se'ns imposa.

L'equilibri macroeconòmic és fonamental, i jo en som la primera defensora, però no estic d'acord que el preu l'hagi de pagar la classe mitjana i treballadora amb menys drets, menys serveis i menys oportunitats per a ells i per als seus fills.

Crear dèficit social per complir el dèficit que ens ve marcat és una sentència per a la nostra societat. Es que és tan obvi que me sembla escandalós.

I el més escandalós és que encara se segueixi per aquest camí: el passat 10 de març es publicava en els mitjans de comunicació que Brussel·les volia més ajustos a les comunitats autònomes per evitar desviaments del que marca el dèficit públic.

Nosaltres som un Govern seriós, pragmàtic, eficient: hem tancat el 2015 fent possible que el compliment del dèficit sigui el menys desviat possible i, al mateix temps, posant en marxa un full de ruta amb un objectiu prioritari, el d'eixugar el dèficit social que pateix aquesta comunitat.

Posar en marxa la renda social és combatre el dèficit social.

Augmentar les plantilles de professorat és eixugar el dèficit social.

Obrir el centres de salut els horabaixes també és combatre el dèficit social.

Deixar de cobrar 10 euros per la targeta sanitària també és una mesura per combatre el dèficit social.

Fer polítiques de rescat de la ciutadania, fer polítiques a la recerca de pactes i acords pel benestar de la ciutadania, tot això és la primera prioritat del Govern.

En canvi, és evident que hem posat en marxa mesures fermes, com he dit abans, per obtenir ingressos, que són precisament mesures per aconseguir un equilibri. Però, a més, hem reivindicat públicament que calia canviar les regles del joc...

Nosaltres vam demanar el mes de juliol al Consell de Política Fiscal una flexibilització de les mesures de dèficit.

Montoro va dir que no.

Jo mateixa vaig demanar una flexibilització del dèficit al president Rajoy el mes de setembre a la Moncloa.

Rajoy va dir que no.

el dèficit, però el que demanam és espariar el tempo del compliment per poder invertir en la societat, en persones i empreses, per augmentar la riquesa i el desenvolupament, per consolidar la reactivació econòmica en creixement, i el creixement en benestar. Aquesta inversió social ens farà créixer, reduirà el nostre estoc de deute i dependrem menys dels mercats i, lògicament, augmentarà la nostra solvència. Davant el dèficit social, inversió social.

Jo no pens vendre la gent per unes dècimes macroeconòmiques que s'ha demostrat que no porten més benestar si no van acompanyades de mesures d'estímul per a les famílies i les empreses.

I recordin que dèficit i deute són dues cares de la mateixa moneda i que, per tant, són dos aspectes que hem de tractar conjuntament.

I ho hem de fer sent conscients del marc en què jugam, en un tauler on la distribució de les quotes de dèficit entre Estat, comunitats autònomes i ajuntaments realitzada per l'administració Rajoy-Montoro penalitza els municipis i l'Administració autonòmica.

Per tant, com ja he dit, pragmatisme econòmic, radicalisme social per transformar creixement en benestar.

I els vull recordar per acabar, com va dir Jeremy Corbyn a la darrera conferència dels laboristes britànics, que l'austeritat és una elecció política, no una necessitat econòmica.

Moltes gràcies.